

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/102/2021
Identifikačné číslo spisu:	7115203074
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7115203074.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a Mgr. Petra Melichera, v spore žalobcu O.. A. Č., narodeného XX. D. XXXX, trvale bytom v A., Z. X, zastúpeného JUDr. Martinom Friedrichom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, proti žalovanej Petit Press, a.s., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 12, IČO: 35 790 253, zastúpenej advokátskou kanceláriou PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., so sídlom v Prešove, Masarykova 13, IČO: 36 492 086, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 40 C 340/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. novembra 2019, č. k. 1 Co 294/2018-359, v spojení s opravným uznesením z 5. mája 2021, č. k. 1 Co 294/2018-459, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 20. novembra 2019, č. k. 1 Co 294/2018-359, v spojení s opravným uznesením z 5. mája 2021, č. k. 1 Co 294/2018-459, v potvrdzujúcej časti z r u š u j e a v e c mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. februára 2018, č. k. 40 C 340/2015-249, prvým výrokom zaviazal žalovanú v lehote do piatich dní od právoplatnosti rozsudku na vlastné náklady uverejniť na stránke www.sme.sk ospravedlnenie s titulkom „Pacient: lekár mi ublížil, žiadam trest, ospravedlnenie“ s veľkosťou a umiestnením zhodujúcim sa s vyjadreniami o žalobcovi v článku uverejnenom na stránke <http://www.sme.sk/c/6887350/pacient-lekar-mi-ublizil-ziadam-trest.html> dňa 31. júla 2013 pod názvom „Pacient: Lekár mi ublížil, žiadam trest“ v znení: Lekár mi ublížil, žiadam trest (ďalej len „článok“), v ktorom bolo o žalobcovi uvedené nasledovné: MUDr. A. T. ma privítal arogantne a so slovami, že čo je to za sprostosť, aby ma poštípal o vad a teraz som mal z toho spuchnuté vajcia. Neskôr mu podľa jeho slov viacerí potvrdili, že spomínaný lekár je svojou aroganciou v areáli nemocnice známy. V priebehu niekoľkých minút utrpel záchvat a šok. Tvrdím, že to spôsobil MUDr. T. necitlivým prehmatávaním a manipuláciou. Že bola stanovená nesprávna diagnóza podľa W. potvrdil už na druhý deň jeho obvodný urológ. Hrubo pochybil, a tak žiadam vyvodenie dôsledkov. Tieto výroky o MUDr. T. sa nezakladajú na pravde. Spoločnosť Petit Press, a.s. uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v

značnej miere zasiahla do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti MUDr. A. T., čím sa znížila jeho ľudská dôstojnosť, vážnosť, profesijná česť a dobré meno. Druhým výrokom rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť odstrániť článok do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zdržať sa akéhokoľvek rozširovania informácií obsiahnutých v tomto článku. Tretím výrokom rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zvyšnými výrokmi žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1 Žalobca sa žalobou (v zmysle jej úpravy pripustenej súdom prvej inštancie uznesením zo 7. apríla 2016) domáhal uloženia povinnosti žalovanej v lehote do piatich dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť na vlastné náklady na stránke www.sme.sk ospravedlnenie s titulkom „Pacient: Lekár mi ublížil, žiadam trest - ospravedlnenie“ veľkosťou a umiestnením zhodujúce sa s vyjadreniami o žalobcovi v článku v nasledovnom znení:

1/ Spoločnosť Petit Press, a.s., prevádzkovateľ stránky www.sme.sk a vydavateľ denníka SME v elektronickej podobe na stránke www.sme.sk sa ospravedľuje MUDr. A. T. za nepravdivé výroky zverejnené dňa 31. júla 2013 na stránke www.sme.sk v článku s názvom „Pacient: Lekár mi ublížil, žiadam trest“, v ktorom bolo o MUDr. A. T. uvedené nasledovné: „Doktor A. T. ma privítal arogantne a so slovami, že čo to je za sprostosť, aby ma poštipal o vadu a teraz som mal z toho spuchnuté vajcia“, hnevá sa pacient na neempatického lekára. Neskôr mu podľa jeho slov viacerí potvrdili, že spomínaný lekár je svojou aroganciou v areáli nemocnice známy. Keď pacient vyšiel z ambulancie, v priebehu niekoľkých minút utrpel záchvat a šok. „Tvrďím, že to spôsobil doktor T. necitlivým prehmatávaním a manipuláciou. Keď som to opisoval svojmu lekárovi, ten len kýval hlavou a nechcel veriť. Takých semenníkov sa vraj neslobodno dotýkať“, tvrdí W.. Že bola stanovená nesprávna diagnóza, podľa W. potvrdil už na druhý deň jeho obvodný urológ. „Povedal, že zo zapálenej prostaty semenníky nemôžu bolieť.“ Tento lekár ich už vyšetril sonograficky a zistil, že ide o zápal nadsemenníka s cystou vo veľkosti 8 milimetrov. W. dnes hovorí, že keby bol spomínaný lekár arogantný, ale zároveň excelentný odborník, nejakoby jeho správanie prežil. „Ale že je arogantný a vyšetrí ma nevhodne, bolestivo a ešte aj stanoví zlú diagnózu, ktorá mi spôsobí obrovské bolesti a šok, to mu neodpustím.“ Pred súd ho chce hnať, lebo „ten človek musí byť potrestaný. Netrúfam si povedať ako, ale hrubo pochybil, a tak žiadam vyvodenie dôsledkov. Aj iný urológ totiž potvrdil, že zlyhal.“ Skúšali sme kontaktovať aj dotýčaného lekára. Keď sa to nepodarilo, oslovili sme priamo nemocnicu. Tieto výroky o MUDr. A. T. sa nezakladajú na pravde.

2/ Spoločnosť Petit Press, a.s. uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahla do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti O.. A. Č., čím znížila jeho ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú česť a dobré meno.

3/ Žalovaná je povinná odstrániť článok do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zdržať sa akéhokoľvek rozširovania informácií obsiahnutých v tomto článku.

4/ Žalovaná je povinná uhradiť žalobcovi sumu vo výške 15.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu.

5/ Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu.

1.2 Súd prvej inštancie odôvodnil rozsudok tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná uverejnila na ňou prevádzkovanvej stránke inkriminovaný článok, v ktorom uviedla, že tridsaťtiročný M. W. z G. chce hnať urológa z košickej pohotovosti na súd. Podnet dal aj na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Začiatkom júla sa u W. objavili prvé náznaky toho, že jeho zdravie nie je v poriadku. „Myslel som si, že je to chrípka, úpal či nejaká vírusa. Ostal som teda doma, šetril sa a proti bolesti skúšal brať ibalgin.“ Nepomohlo. Po čase sa jeho stav prudko zhoršil. „Nastúpili prudké bolesti hlavy, zdurili sa mu uzliny, mal horúčku, silné bolesti v krku, chrbte, kolenách, v kĺboch aj svaloch, nemohol spať.“ V noci to nevydržal a šiel na pohotovosť. „Pichli mu niečo proti bolesti a odporučili, aby som sa šetril.“ Na druhý deň sa vybral k svojmu obvodnému lekárovi, ten však neordinoval. O druhej v noci ho preto zdravotný stav opäť vyhnal na pohotovosť. „Našťastie tam bol rozhľadený a empatický doktor, ktorý mu pozrel uzliny, zmeral teplotu a odporučil ho k obvodnému lekárovi, keďže v tele identifikoval zápal“, vysvetľuje W.. Ráno za „obvodňákom“ ihneď zašiel, ten potvrdil zápal a predpísal antibiotiká so slovami, že do niekoľkých dní by sa to malo zlepšiť. Miesto toho sa mu však cez víkend zväčšili semenníky, navyše začali bolieť. „Bolelo ho už celé telo, striedali sa

návaly tepla so zimnicou, kašľal, až začal mať pocit, že kolabuje.“ Štrnásteho júla teda opäť utekal na pohotovosť, tentoraz na Klinikum infektológie a cestovnej medicíny v rámci Ústavnej pohotovostnej služby v Univerzitnej nemocnici L. Pasteura v Košiciach. „Konečne mu niekto odobral krv a vypísal papier na urológiu a pľúcne vyšetrenie,“ tvrdí W. s tým, že prvá lekárka, s ktorou prišiel do kontaktu, bola príjemná a chcela pomôcť. Nesprávna diagnóza a záchvat po vyšetrení. Zarazený ostal až o chvíľu u urológa. V náleze od lekárky totiž bolo pravdivo uvedené okrem iného aj to, že ho poštipal ovad. „Doktor ma privítal arogantne a so slovami, že čo je to za sprostosť, aby ma poštipal ovad a teraz som mal z toho spuchnuté vajcia,“ hnevá sa pacient na neempatického lekára. Neskôr mu podľa jeho slov viacerí potvrdili, že spomínaný lekár je svojou aroganciou v areáli nemocnice známy. Lekár potom ručne vyšetřil semenníky. „Stláčal mi ich a prehmatával, čo neuveriteľne bolelo. A hoci urobil sonografické vyšetřenie močového mechúra aj prostaty, semenníky vynechal. Jednoducho sa v istej chvíľi rozhodol, že semenníky mám zdravé a určil diagnózu prostatitis. Jasne povedal, že sú v poriadku a bolia ma zo zapálenej prostaty.“ Keď pacient vyšiel z ambulancie, v priebehu niekoľkých minút utrpel záchvat a šok. „Tvrdím, že to spôsobil doktor necitlivým prehmatávaním a manipuláciou. Keď som to opisoval svojmu lekárovi, ten len kýval hlavou a nechcel veriť. Takých semenníkov sa vraj neslobodno dotýkať,“ tvrdí W.. Že bola stanovená nesprávna diagnóza, podľa W. potvrdil už na druhý deň jeho obvodný urológ. „Povedal, že zo zapálenej prostaty semenníky nemôžu bolieť.“ Tento lekár ich už vyšetřil sonograficky a zistil, že ide o zápal nadsemenníka s cystou vo veľkosti 8 milimetrov. W.: Je arogantný a ešte aj neschopný. Ešte týždeň po vyšetření na pohotovosti nebol pacient schopný fungovať sám a musel mu pomáhať brat. „Pýtam sa, ako je možné, že mi doktor nevyšetřil semenníky sonograficky, kde by hneď videl, v čom je problém? Sme viacerí, čo sa to pýtame, vrátane rodiny aj lekárov, s ktorými som o tom hovoril. W. dnes hovorí, že keby bol spomínaný lekár arogantný, ale zároveň excelentný odborník, nejako by jeho správanie prežil. „Ale že je arogantný a vyšetří ma nevhodne, bolestivo, a ešte aj stanoví zlú diagnózu, ktorá mi spôsobí obrovské bolesti a šok, to mu neodpustím.“ Pred súd ho chce hnať, lebo „ten človek musí byť potrestaný. Netrúfam si povedať, ako, ale hrubo pochybil, a tak žiadam vyvedenie dôsledkov. Aj iný urológ totiž potvrdil, že zlyhal.“ Pacienta hnevá aj to, že kým počas pracovného týždňa má pacient aspoň nejakú možnosť ísť k inému lekárovi v prípade, že ten aktuálny je drzý alebo neschopný, „na pohotovosti nemáte inú šancu, než to pretrpieť.“ Celú svoju skúsenosť W. zverejnil na svojom blogu. Skúšali sme kontaktovať aj dotyčného lekára. Keď sa to nepodarilo, oslovili sme priamo nemocnicu. „Vzhľadom k tomu, že sa pán W. obrátil s podnetom na ÚDZS, nebudeme sa k predmetnej záležitosti v čase jej preverovania vyjadrovať,“ odpísal námestník riaditeľa L. N.. Prisľúbil, že „počas objasňovania prípadu budú naše kontrolné zložky maximálne súčinné s pracovníkmi úradu.“ Urológ: Z tej bolesti sa dá aj odpadnúť. Pre posúdenie správnosti postupu doktora sme oslovili viacerých urológov. Ani jeden z nich sa nechcel verejne vyjadrovať k práci svojho kolegu. Niektorí to zdôvodnili tým, že nemajú k dispozícii kompletnú dokumentáciu. Jeden z bratislavských urológov pod podmienkou zachovania anonymity vysvetľil, že zápal nadsemenníka je mimoriadne bolestivý a prirovnal ho k silnej bolesti zubov. „Niektorí z tej bolesti môžu naozaj odpadávať.“ On sám by postupoval nasledovne - vyšetřil by pacientov moč, následne rukami prehmatával brucho, genitálie, semenníky a prostatu, to isté by potom zopakoval aj sonograficky. Podľa urológa sa teda W. mýli, ak spochybňuje samotné ručné vyšetřenie semenníkov. „Samozrejme, lekár musí postupovať čo najjemnejšie, každý má inú hranicu bolesti. Zapálený alebo inak postihnutý semenník je neuveriteľne citlivý na dotyk, ale prehmatať ho treba aj ručne. Vždy však primerane k okolnostiam.“ Nerozumie, prečo lekár sonograficky vyšetřil močový mechúr a prostatu, pričom semenníky vynechal. „Nebol som tam však, takže to nemôžem posúdiť. „Pacienti na úrade pre dohľad často neuspeli. Hovorkyňa Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou Z. S. vysvetľila, že zákon im nestanovuje žiadnu lehotu na ukončenie dohľadu. „Každý prípad je osobitý a náročný na posúdenie, preto aj trvanie dohľadov je rôzne.“ Ak pacient dá podnet, musia sa ním zaoberať. Zo štatistiky úradu za roky 2008 až 2012 vyplýva, že s podnetmi v súvislosti so správnym poskytovaním zdravotnej starostlivosti neuspeli až takmer 80 percent sťažovateľov. Najviac ich malo smolu v roku 2009 (80,4 percenta), najmenej v roku 2011 (70,7 percenta). Ľudia v priemere zasielajú približne 1000 podnetov ročne.

1.3 Súď prvej inštalácie ďalej poukázal na to, že za uvedeným článkom sa nachádzala aj diskusia k nemu, v ktorej bolo 309 príspevkov. Týkala sa negatívnych skúseností jednotlivých pacientov s lekárskeým ošetrovaním a s konkrétnymi lekármi po dehonestujúce vyjadrenia na fungovanie zdravotného systému v Slovenskej republike.

1.4 Súd prvej inštalácie ďalej konštatoval, že skutkové závery uvedené v uvedenom článku vychádzajú z blogu uverejnenom na stránke „jankodudas.blog.sme.sk/c/333738/Nedostojna-zdravotna-starostlivosť.html“, ktorý uverejnil M. W.Á.. Poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 28. októbra 2015 pod sp. zn. 40 C 108/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. mája 2017 bola M. W. uložená povinnosť na vlastné náklady uverejniť na svojom blogu na uvedenej internetovej stránke ospravedlnenie so záverom, že výroky o žalobcovi sa nezakladajú na pravde a tento ich uverejnením ako difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení, ak aj neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahol do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti žalobcu, čím znížil jeho ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú česť a dobré meno. Bol zaviazaný odstrániť časť článku. Zároveň bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur. V prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol. Konštatoval, že uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17. júla 2017. Ďalej súd prvej inštalácie poukázal na to, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyhotovil dňa 18. októbra 2013 písomný záznam o vykonanom dohľade na dialku za účelom prešetrenia zdravotnej starostlivosti poskytnutej M. W. dňa 14. júla 2013 a na základe toho vyvodil záver, že zdravotná starostlivosť bola pacientovi poskytnutá štandardným spôsobom, v dostatočnom rozsahu a správne. Vyhodnotením informácií získaných výkonom dohľadu na dialku a prešetrením zdravotnej dokumentácie úrad u dohliadaného subjektu nezistil pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti. Ďalej súd prvej inštalácie citujúc výpovede vypočutých svedkov s poukazom na ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) konštatoval, že pristúpil k testu proporcionality medzi právom slobody prejavu žalovanej a práva na súkromie žalobcu založený na hľadaní odpovedí na otázky kto, o kom, čo, kde, kedy a ako v danom prípade „hovoril“ (uverejnil informáciu).

1.5 V súvislosti s testom proporcionality súd prvej inštalácie na otázku, kto zasah do práva na ochranu osobnosti (práva na súkromie) vykonal, konštatoval, že novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru prehánania a provokácie. V súvislosti s otázkou, o kom bol inkriminovaný článok a do koho osobnostnej sféry zasahoval, súd prvej inštalácie uviedol, že tvrdenie žalovanej, že žalobca vykonáva verejnú funkciu, je zavádzajúce, keďže žalobca nie je verejne činnou osobou ale bežným zamestnancom - lekárom. V danom prípade inkriminovaný článok obsahoval teda informácie týkajúce sa osoby, ktorá nie je vo verejnej funkcii, t. j. nie je ústavným činiteľom - politikom, ale osobou, ktorú možno zaradiť do kategórie „bežných“ občanov. Inkriminovaný článok sa týkal žalobcu a bol objektívne spôsobilý svojím obsahom vyvolať negatívny zásah do jeho osobnostnej sféry, keďže žalobca bol v súvislosti s výkonom svojej práce označený za lekára, ktorý ublížil pacientovi, a to necitlivým prehmatávaním a manipuláciou so semenníkmi, stanovil nesprávnu diagnózu, je arogantný a neschopný. Zároveň je potrebné vziať do úvahy, že v inkriminovanom článku bolo uvedené jeho meno a priezvisko. Za daných okolností, t. j. na základe takto konkrétne postavených identifikačných znakov mohol identifikovať žalobcu každý čitateľ predmetného článku. Na otázku, čo bolo obsahom inkriminovaného článku, súd prvej inštalácie uviedol, že žalovaná má právo poskytnúť informácie o poskytovaní zdravotnej starostlivosti z verejných zdrojov. Žalovaná v danom prípade informovala o otázkach, ktoré súviseli s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, t. j. o otázkach legitímneho verejného záujmu. Čo sa týka osoby žalobcu, žalovaná však neuverejnila iba informácie o poskytnutí zdravotnej starostlivosti vo všeobecnosti ale opísala žalobcu označeného celým menom ako arogantného a neschopného, ktorý stanovil nesprávnu diagnózu s tým, že musí byť potrestaný, že zlyhal a to bez vyjadrenia samotného žalobcu, ktorého sa nepodarilo kontaktovať, iba s poukazom na vyjadrenie zamestnávateľa žalobcu, že sa nebude vyjadrovať do rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Vo vzťahu k otázke, kde bol inkriminovaný článok uverejnený, súd prvej inštalácie konštatoval, že sporný článok bol uverejnený v elektronickej forme denníka SME, ktorý má celoslovenskú pôsobnosť a vysoký náklad, je jedným z najčítanejších periodík. Vo vzťahu k otázke, kedy bol inkriminovaný článok uverejnený, súd prvej inštalácie uviedol, že žalovaná uverejnila článok bez toho, aby si overila informácie v ňom získané štandardným spôsobom bez toho, aby dala možnosť žalobcovi sa vyjadriť. Aj keď bolo preukázané, že žalovaná chcela osloviť žalobcu, nezastihla ho, keďže žalobca bol v tom čase na dovolenke. Článok bol

vydaný aj bez vyjadrenia zamestnávateľa žalobcu, od ktorého žalovaná nezískala vyjadrenie k veci samej, keďže zamestnávateľ žalobcu sa vyjadril, že do rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou sa nebude k veci vyjadrovať, žalovaná nepočkala na rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, a to napriek tomu, že sám autor článku uviedol, že nešlo o horúcu spoločenskú, politickú tému, ktorá by si vyžadovala okamžité zverejnenie. V článku sa naopak vyjadrujú urológovia, ktorí daného pacienta nevyšetrili a nemali k dispozícii konkrétnu zdravotnú dokumentáciu. Keďže poskytovaná informácia nebola informáciou dôležitého politického, verejného záujmu, ktorá je pominuteľným majetkom a jej oneskorené zverejnenie je spravidla spojené so stratou jej hodnoty a významu, na ktorú má verejnosť právo, mal súd prvej inštancie za to, že neexistoval dôležitý verejný záujem na tom, aby verejnosť dostala takúto informáciu ihneď bez jej overenia. Žalovaná teda nemala právo uverejniť informáciu v takom znení, ako ju zverejnila o žalobcovi, prípadne mala informácie o námietkach pacienta zverejniť takým spôsobom, aby sa nedotkla osobnostných práv žalobcu, t. j. bez uvedenia identifikačných údajov o jeho osobe, keďže v štádiu uverejnenia prebiehalo konanie o porušení povinností pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobcom na Úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Žalovaná mala teda v tomto štádiu povinnosť selektovať informácie od žalobcu tak, aby neuprela verejnosti právo na informácie o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ale aby nezasiahla do osobnostných práv žalobcu. S poukazom na vyššie uvedené mal súd prvej inštancie za to, že údaje zverejnené žalovanou o žalobcovi umožnili neobmedzenému okruhu čitateľov elektronickej formy denníka SME priamu identifikáciu žalobcu, o ktorom bolo uvedené, že je arogantný a neschopný a stanovil nesprávnu diagnózu. Na otázku, ako boli informácie v inkriminovanom článku formulované, súd prvej inštancie odpovedal tak, že v danom prípade boli v článku informácie týkajúce sa žalobcu uverejnené formou hodnotiaceho úsudku pacienta, že záchvat a šok mu spôsobil žalobca necitlivým prehmatávaním a manipuláciou so semenníkmi a formou faktov, že bola stanovená nesprávna diagnóza a stanovenie nesprávnej diagnózy potvrdil obvodný urológ, že žalobca je arogantný a neschopný, a že iný urológ uvedené potvrdil.

1.6 Pri vyhodnotení uvedených princípov zásady proporcionality súd prvej inštancie poukázal na povinnosť vykonávania funkcií médií s poukazom na dobrú vieru a novinársku etiku a mal za to, že žalovaná nekonala v dobrej viere a v súlade s novinárskou etikou, a to s poukazom na uverejnenie plného mena žalobcu, neumožnenie vyjadrenia žalobcu, keďže sa vyjadriť nemohol, bol mimo územia Slovenskej republiky a žalovaná nepreukázala, že by sa žiadosť o vyjadrenie dostala do jeho dispozície pred uverejnením článku, ako aj s poukazom na to, že nešlo o vec dôležitého verejného záujmu, ktorej uverejnenie neumožnilo odklad so zverejnením. Žalovaná uverejnila o žalobcovi informácie, ktoré neboli vecou dôležitého verejného záujmu, ale vecou všeobecného verejného záujmu získané od fyzickej osoby, pacienta bez zabezpečenia stanoviska dotknutej osoby žalobcu, prípadne jeho nadriadených, ktorých pravdivosť bola sporná aj s poukazom na prebiehajúce konanie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý rozhodol, že neboli zistené nedostatky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacienta. Žalovaná mala právo informovať o otázke verejného záujmu, t. j. poskytovaní zdravotnej starostlivosti, resp. o nespokojnosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a na druhej strane žalobca mal právo na ochranu osobnosti ako lekár, o ktorom bola poskytnutá negatívna informácia o ním poskytovanej zdravotnej starostlivosti.

1.7 Po posúdení testu proporcionality súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná mala právo informovať o nespokojnosti pacienta s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, avšak spôsobom, akým tak urobila, a to uvedením celého mena žalobcu, uvedením výrazne negatívnych komentárov na osobu žalobcu, bez jeho vyjadrenia a bez vyjadrenia nadriadených, zasiahla do práva žalobcu na ochranu jeho osobnej integrity. Preto mal súd prvej inštancie za to, že z ústavného hľadiska je potrebné pri konflikte práv slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti uprednostniť právo na ochranu osobnosti žalobcu. Pre posúdenie odôvodnenosti nároku žalobcu bolo právne významné, či došlo k neoprávnenému zásahu na právach chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka u žalobcu, a či tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na týchto právach. Pokiaľ ide o posúdenie, či článok žalovanej bol neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu, bolo potrebné najprv posúdiť, či išlo o nepravdivé tvrdenie, prípadne pravdu skresľujúce tvrdenie. Z uvedeného vyvodil záver, že žalobca nepochybil pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi, a táto mu bola poskytnutá štandardným spôsobom, v dostatočnom rozsahu a správne. Súd prvej inštancie vyhodnotil časť článku, v ktorom žalovaná citovala vyjadrenia M. W. o tom, že žalobca ho privítal arogantne, necitlivým prehmatávaním a

manipuláciou spôsobil pacientovi šok, že žalobca je známy svojou aroganciou, a že stanovil nesprávnu diagnózu, ako nepravdivé skutkové tvrdenia, keď konštatoval, že ani jeden z tvrdených výrokov nebol preukázaný ako pravdivý. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie, že obvodný urológ na druhý deň potvrdil stanovenie nesprávnej diagnózy žalobcom, keďže takýto záver uvedený svedok nepotvrdil. Poukázal na skutočnosť, že žalobca patril medzi najlepších lekárov na urologickom oddelení, t. j. bolo preukázané, že mal ako lekár dobrú povesť a nikdy neboli zaznamenané sťažnosti na prístup žalobcu k pacientom. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že o výrokož žalovanej na blogu sa dozvedel počas letnej dovolenky, a že v dôsledku tejto skutočnosti nastal v priebehu dovolenky pocit neistoty, obáv. K zásahu žalovanej došlo práve v tomto období, preto ho pociťoval žalobca ešte intenzívnejšie, ako keby bol v zamestnaní, kde by mohol okamžite zaujať stanovisko k vzniknutej situácii a mať bezprostrednú vedomosť o výsledku šetrenia sťažnosti. Vzhľadom k tomu, že žalovaná podala sťažnosť na žalobcu pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti ako aj na skutočnosť, že článok žalovanej, ktorý umiestnila na svojom blogu, bol prevzatý novinárom denníka SME v internetovej forme, ktorý odkazoval na blog žalovanej, sa o sťažnostiach žalovanej voči žalobcovi a o jej tvrdení o neodbornosti žalobcu dozvedel široký okruh ľudí. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca a jeho manželka boli kontaktovaní viacerými osobami, a to aj po dlhšom čase od zverejnenia článku, ktoré sa od neho chceli dozvedieť o okolnostiach sťažnosti žalovanej. V čase neoprávneného zásahu žalovanej bola manželka žalobcu na rodičovskej dovolenke, čo viedlo k strachu zo straty zamestnania. Žalobca bol dehonestovaný ako lekár v článku žalovanej, a taktiež v diskusii k predmetnému článku a uvedený článok znížil vážnosť žalobcu v odborných kruhoch, v kruhu pacientov, priateľov a známych ako aj v okruhu širokej verejnosti. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalovaná nepravdivými výrokmí o poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalobcom zasiahla do práva žalobcu na ochranu jeho cti a ľudskej dôstojnosti. Z tohto dôvodu jej súd prvej inštancie uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi. Konštatoval, že vyhovel žalobe aj v časti, v ktorej sa žalobca domáhal odstránenia celého článku, keďže z nadpisu a kontextu celého článku vyplýva, že žalobca je arogantný, povrchný, údajný odborník, ktorý má byť potrestaný. Mal za to, že nápravu takéhoto zásahu do osobnej integrity žalobcu je možné zabezpečiť iba uložením povinnosti odstrániť celý článok, keďže uložením odstránenia výlučne difamujúcich výrokov by nebola dostatočne poskytnutá satisfakcia žalobcovi. Ďalej konštatoval, že vyhodnocoval aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v žalobcom uplatnenej výške 15.000,- eur a dospel k záveru, že tento nárok je čiastočne dôvodný, keďže mal za to, že došlo k zníženiu dôstojnosti žalobcu a vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Pritom prihliadol na sféru a charakter povolania žalobcu, jeho povesť uznávaného lekára, na skutočnosť, že denník SME je jeden z najčítanejších denníkov na Slovensku, ako aj s prihliadnutím na výrazne dehonestujúcu diskusiu k uvedenému článku. Na základe toho priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur zohľadňujúc skutočnosť, že rovnaký nárok žalobca uplatnil vo výške 15.000,- eur aj priamo voči M. W., autorovi blogu. V prevyšujúcej časti považoval jeho nárok za nedôvodný.

2. Krajský súd v Košiciach v záhlaví označeným rozsudkom (v spojení s opravným uznesením) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovanej uviesť ospravedlnenie a vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy a zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej odstrániť článok a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo vzťahu k potvrdzujúcej časti predmetného rozsudku odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Za dôvodnú však považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalovanej týkajúcu sa výroku o uložení povinnosti odstrániť celý článok z internetovej stránky. Jeho obsah je totiž potrebné rozdeliť na niekoľko častí, a to tak, že jednu časť tvorí popis osobných skúseností pacienta pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, teda ide o otázku verejného záujmu bez konkretizácie konkrétnej osoby. Ďalšia časť článku obsahuje popis postupu za účelom odborného posúdenia správnosti postupu lekára, a taktiež časť týkajúcu sa všeobecných skúseností pacientov so spôsobom prešetrovania Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Z uvedeného vyplýva, že iba jedna časť uvedeného článku (druhá časť) obsahuje neprípustné tvrdenia pacienta o postupe žalobcu ako lekára hodnoteného ako arogantný, nešetrný, spôsobujúci obrovské bolesti, ako aj o nesprávnom určení diagnózy. Z tohto hľadiska teda odvolací súd zhodnotil výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento uložil povinnosť žalovanej odstrániť celý článok, v rozpore s jeho závermi o tom, že časť tohto článku možno hodnotiť ako realizáciu práva

informovať o otázke verejného záujmu, t. j. o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, resp. o nespokojnosti s jej poskytovaním, ako aj za prípustnú mieru kritiky. V rozpore s tým súd prvej inštancie však uložil žalovanej povinnosť odstrániť celý článok, teda nie iba tú jeho časť, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. S poukazom na tieto dôvody preto odvolací súd zrušil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti, keďže jeho závery nemali oporu vo vykonanom dokazovaní. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť opätovne vyhodnotiť tento nárok žalobcu v súlade s právne záväzným názorom odvolacieho súdu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podala včas dovolanie žalovaná a odôvodnila ho dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) navrhla rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti zmeniť tak, že žalobu zamietla alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Žalovaná v dovolaní namietala nedostatočnosť, nepresvedčivosť a nejasnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu súdneho rozhodnutia, ako aj jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie rozhodol uložením povinnosti ospravedlniť sa v znení odlišnom od formulácie žalobného návrhu žalobcu (v zmysle pripustenej zmeny žaloby). Súd nemá kompetenciu v sporovom konaní sám vymedziť, či zmeniť predmet sporového konania. Na základe súdom vykonaného dokazovania malo ísť o nedôvodné rozhodnutie, keďže samotná formulácia žiadaného ospravedlnenia, a následne súdom spracovaná nová a iná formulácia uloženej povinnosti ospravedlniť sa, bola urobená v rozpore so skutočne uverejnenými informáciami. Oba sudy nižšej inštancie nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie a nárok uplatnený žalobcom, a navyše odvolací súd ani nevykonával test proporcionality. Kľúčovou úlohou súdu bolo posúdiť, či v spore o ochranu osobnosti na základe žaloby a na základe žalobcom označeného článku (nie súvisiaceho blogu) došlo zo strany žalovanej k nepripustnému zásahu do osobnostných práv žalobcu, a to až v takej intenzite, ktorá by zakladala nárok na súdny zásah do slobody prejavu vo forme uloženia povinnosti ospravedlniť sa. Išlo pritom o situáciu, kedy bola žalobcovi už iným súdnym rozhodnutím v inom konaní poskytnutá satisfakcia na základe iného rozsudku, vrátane náhrady nemajetkovej ujmy, čím došlo aj k spotrebovaniu daného právneho nároku žalobcu. Dovolaiteľka v dovolaní namietala, že v danej veci nebola podľa obsahu článku prioritným predmetom verejného záujmu osoba žalobcu, ale bolo ním poskytovanie zdravotnej starostlivosti nemocnicou pacientovi v systéme poskytovania zdravotnej starostlivosti konkrétnym štátnym zdravotníckym zariadením a jeho zamestnancami. Uvedené je a musí byť v každej demokratickej spoločnosti vecou verejného záujmu a legitímnym predmetom verejnej kontroly aj prostredníctvom sociálnej diskusie v médiách. Dovolaiteľka ďalej v dovolaní ponúkla vlastné zhodnotenie skutkového stavu, v zmysle ktorého autor článku urobil všetko, čo od neho bolo možné očakávať, za účelom získania vyjadrenia žalobcu k obsahu článku. Motiváciou autora článku pri jeho napísaní bolo podeliť sa s ostatnými a požiadať o radu s cieľom, aby sa takéto veci nestávali do budúcnosti. Dôkazné bremeno tvrdenia o pravdivosti v článku uvedených informácií žalovaná v spore uniesla. Súd prvej inštancie sa dopustil pochybenia aj tým, že v rozsudku nerozlišoval zásah prípadne spôsobený blogom a článkom. Ďalšieho pochybenia sa súd prvej inštancie dopustil izolovaným posúdením titulku a časti obsahu článku, na ktorú poukazyval v žalobe žalobca. Dospel tak k nesprávnemu záveru pri hodnotení vykonaného dokazovania, pričom nepovažoval za potrebné zohľadniť pri formulovaní tohto záveru skutočný obsah článku. Z odôvodnenia oboch rozsudkov ani nevyplývalo, z akého dôvodu a na základe čoho dospel súd prvej inštancie k úvahe o dôvodnosti nemajetkovej ujmy v peniazoch, a práve v stanovenej výške, keďže vo vzťahu k zásahu, jeho intenzite a následku žalobca reálne zásah nepreukázal. Dôkazy vykonané súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nenadväzovali na hodnotenie dôkazov a na právne závery uvedené v jeho rozsudku. Odvolací súd uvedené nenapravil a dokazovanie nedoplnil. V texte článku boli preukázateľne uvedené pravdivé informácie, čo vyplývalo aj z vykonaného dokazovania v rámci výsluchu autora článku, pacienta, svedkov a z listinných dôkazov. Sudy danú vec nesprávne vyhodnotili, keďže nevníмали žalobcu ako zamestnanca verejnej sféry, ktorý je odmeňovaný z verejných fondov - verejného zdravotného poistenia. Žalobca ako lekár nepochybne podlieha pri výkone povolania širšej akceptovateľnej miere kritiky ako tzv. bežné súkromné osoby. Predmetný článok (nie blog, z ktorého vychádzal) neopustil priestor chránený právom na slobodu prejavu. Žalobca nepreukázal a z

rozsudkov súdov nižšej inštancie nevyplýva, ako a čím sa mala znížiť jeho ľudská dôstojnosť, vážnosť, profesionálna česť a dobré meno v súvislosti s článkom. Žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdenému zásahu do jeho osobnostných práv a jeho intenzite na účely preukázania vzniku nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neuviedol, prečo sa rozhodol priznať náhradu nemajetkovej ujmy v stanovenej výške, ale len odkázal na neurčitú ustálenú judikatúru v obdobných veciach, čo spôsobuje vecnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia, a teda zásah do práva na spravodlivý proces. Z rozhodnutí súdov nie je zrejماً príčinná súvislosť medzi žalovanou zverejnenými informáciami a povestou žalobcu a medzi žalobcom tvrdeným zásahom do jeho povesti a následkom zásahu.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že dovolanie je vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. neprípustné v prvom rade z dôvodu nesplnenia podmienky majetkového cenzu. Dovolanie zároveň nespĺňa kritériá na vymedzenie právnej otázky, predstavuje len opakovanie doterajšej právnej argumentácie žalovanej a neuvádza ani žiadnu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. je podľa žalobcu dovolanie žalovanej neprípustné z dôvodu, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Žalovaná namietala predovšetkým porušenie zásady proporcionality, s čím sa však žalobca nestotožňuje. Článok zverejnený redaktorom žalovanej obsahoval plné meno žalobcu, pričom neskôr bolo rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou preukázané, že žalobca vo vzťahu k pacientovi postupoval *lege artis* a žiadneho porušenia medicínskych postupov sa nedopustil. Pritom žalobca nie je a ani nikdy nebol verejne činnou osobou. Účelom článku nebolo vyvolať sociálnu diskusiu o stave zdravotnej starostlivosti, ale vyvolať u čitateľov senzáciu a zvýšiť tak čitateľnosť nadpisom bulvárneho charakteru s uvedením plného mena žalobcu, a to i napriek tomu, že to nebola pravda. Žalovaná ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie náhrady nemajetkovej ujmy, vo vzťahu ku ktorému žalobca poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu R 53/2010, v zmysle ktorého ak došlo k zásahu do súkromia, nie je procesnou povinnosťou dotknutej osoby preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalovanej odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolateľka v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietala porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré spočívalo v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje jasné a zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov odvolacieho rozhodnutia s poukazom aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR pod R 2/2016. Toto rozhodnutie považovala za nepreskúmateľné, pričom poukazovala najmä na to, že súd prvej inštancie rozhodol odlišne od formulácie petitu žaloby s poukazom na pripustenú zmenu žaloby (vo vzťahu k formulovanému ospravedlneniu), nevykonával test proporcionality, vo vzťahu k tomu počas konania namietala, že poskytovanie zdravotnej starostlivosti pacientovi v systéme štátom garantovanej a štátom poskytovanej zdravotnej starostlivosti prostredníctvom štátnych nemocničných zariadení prostredníctvom zamestnancov - aj lekárov cez štátne nemocnice je a musí byť nepochybne vecou verejnou a vecou verejného záujmu a legitímnym predmetom verejnej kontroly aj prostredníctvom sociálnej diskusie v médiách. Takisto poukazovala na to, že súd nesprávne vnímal žalobcu a nesprávne ho vyhodnotil, keď ho nevnímal ako zamestnanca tzv. verejnej sféry, ktorý je odmeňovaný z verejných fondov verejného zdravotného poistenia a teda pri výkone povolania podlieha širšej akceptovateľnej miere kritiky ako tzv. bežné súkromné osoby. Súd tiež nezohľadnil, resp. nedostatočne zohľadnil organickú väzbu medzi titulkom - nadpisom článku a jeho vecným obsahom, resp. súdy nerozlišovali zásah blogom a prípadne zásah článkom a v neposlednom rade súd nezdôvodnil, neuviedol prečo sa rozhodol priznať náhradu nemajetkovej ujmy v takej výške ako rozhodol.

9. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

11.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11.2 Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

11.3 Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), v ktorom je implikované aj právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, keď v hodnotení skutkových zistení

absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil (Zo súdnej praxe č. 37/2010).

11.4 Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Zo súdnej praxe č. 56/2008).

11.5 V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

11.6 Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

12. Podľa § 387 ods. 1 až 3 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

(2) Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

(4) Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

14. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

15. Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

(2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

(3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

16. Predmetom sporu pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom bol spor o ochranu osobnosti medzi žalobcom a žalovanou ako vydavateľom článku, v ktorom bol uverejnený inkriminovaný článok, u

ktorého malo podľa záverov okresného súdu ako aj odvolacieho súdu dôjsť uverejnením inkriminovaného článku k neprípustnému zásahu do práva na súkromie (osobnostných práv) žalobcu.

17. Z uvedeného vyplýva, že podstatou sporu, ku ktorému sa má dovolací súd vyjadriť je konflikt medzi ústavou garantovanou slobodou prejavu a základným právom vyhľadať a rozširovať informácie žalovanej (čl. 26 Ústavy SR) a právo na ochranu osobnosti žalobcu, ktoré je tiež garantované ústavou, najmä čl. 19 Ústavy SR. Podstatou rozhodovania o väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie tzv. vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 6/04). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).

18. Podľa judikatúry ESLP, ktorú najvyšší súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7.12.1976, § 49). V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limity vyjadrené čl. 26 ods. 4 ústavy explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu. Vychádzajúc zo záväznosti ústavy pre všetky orgány verejnej moci (všeobecné súdy nevynímajúc) ústavný súd konštatuje, že pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka teda nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať a aplikovať v súlade s ústavou. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu, samozrejme, neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti. Znamená to však, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti (porovnaj k tomu aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 55/2008 z 25. februára 2009). V tejto súvislosti je tiež potrebné zo strany všeobecných súdov zohľadňovať pri svojej rozhodovacej činnosti relevantnú judikatúru ESLP a ďalších medzinárodných súdnych orgánov vyvoditeľnú okrem iného aj z čl. 1 ods. 2 ústavy.

19. Sloboda prejavu, vrátane práva na kritiku sú v demokratickej spoločnosti limitované. V rámci prípustnej (oprávnenej) kritiky nie sú prekročené jej vecné limity ak zároveň je dodržaná požiadavka ich primeranosti. Vecná je taká kritika, ktorá vychádza z pravdivých východiskových podkladov a ktorá z nich zároveň logicky vyvodzuje zodpovedajúce hodnotiace úsudky. Ak nie sú však tieto podklady pravdivé a ak je hodnotiaci úsudok difamujúci, potom nemožno kritiku považovať za primeranú. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, a teda aj slobody prejavu možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom, t. j. musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality (m. m. I. ÚS 4/02, I. ÚS 36/02, I. ÚS

193/03). Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, konflikt garantovaných ústavných práv, teda slobody prejavu a práva na súkromie je v takýchto prípadoch aj na úrovni všeobecných súdov potrebné riešiť preskúmaním proporcionality medzi namietaným zásahom do slobody prejavu sťažovateľky a ústavnými garanciami práva na súkromie žalobcu. Na tento účel ústavný súd už viackrát vo svojich rozhodnutiach aplikoval test proporcionality (napr. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 448/2012, IV. ÚS 492/2012), ktorý ako nástroj je založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v posudzovanom prípade uverejnil informáciu, pričom zároveň posudzoval, či všeobecný súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil všetky aspekty, ktoré test proporcionality zahŕňa.

20. Nesporné je, že síce súd prvej inštancie v predmetnom spore pristúpil k testu proporcionality, v zásade sa ale nedostatočne vysporiadal s posudzovaním otázok testu proporcionality o kom bol inkriminovaný článok a čo bolo predmetom inkriminovaného článku. Nesporné je, že v priebehu celého konania rezonovala námietka žalovanej, že v predmetnom článku ide o vec poskytovania zdravotnej starostlivosti pacienta v systéme štátom garantovanej a štátom poskytovanej zdravotnej starostlivosti prostredníctvom štátnych nemocničných zariadení a prostredníctvom zamestnancov - aj lekárov štátnych nemocníc a preto ide o vec verejnú a vec verejného záujmu s legitímnym predmetom verejnej kontroly aj prostredníctvom sociálnej diskusie v médiách, takisto v rámci celého konania, najmä aj v odvolaní poukazovala žalovaná na to, že žalobca ako zamestnanec v tzv. verejnej sfére - lekár, ktorý je odmeňovaný z verejných fondov verejného zdravotného poistenia nepochybne podlieha pri výkone povolania širšej akceptovateľnej miere kritiky a to ako tzv. bežné súkromné osoby.

21. Vo vzťahu k týmto podstatným a relevantným námietkam v predmetnom spore o ochranu osobnosti, žalovaná nedostala relevantné odpovede na svoje odvolacie námietky. Takisto nedal odvolací súd odpovede na odvolacie námietky, resp. ani neuviedol či sú nepodstatné, keďže sa týmto nevenoval, že bolo potrebné robiť rozdiel, resp. bolo potrebné posúdiť či spor o ochranu osobnosti na základe žaloby, keď nebolo rozlišované medzi prípadným zásahom a následkom blogu od prípadného následku vyvolaného samotným článkom.

22. Rovnako vyhodnotil dovolací súd ako dôvodnú aj dovolaciu námietku podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k nedostatočnosti zdôvodnenia priznanej nemajetkovej ujmy v priznanej výške (3.000,-Eur). V tomto smere najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 288/2017: „pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady“.

22.1 Dovolací súd v tomto smere poukazuje na bod 12. odôvodnenia odvolacieho súdu, ktorý k námietke nedostatočného odôvodnenia priznanej peňažnej náhrady uviedol, že túto nepovažoval za dôvodnú, keď súdna prax totiž dlhodobo zastáva názor, že v prípade uverejnenia článku s difamačnými účinkami v masmédiách so širokou až celoštátnou pôsobnosťou a sledovanosťou nie je povinnosťou žalobcu osobitne preukazovať vyvolanie difamačných následkov, keďže toto sa v takýchto prípadoch predpokladá bez ďalšieho. Ani z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (bodov 44. až 46.) nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie zaoberal odôvodnením výšky nemajetkovej ujmy, tak ako vyššie uviedol.

22.2 Ustanovenie § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka umožňuje súdu, aby v konaní o ochrane osobnosti priznal fyzickej osobe okrem zadosťučinenia vo forme ospravedlnenia i právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (tak to bolo aj vo veci vzťahu k žalobcovi). K jeho priznaniu by mal súd pristúpiť najmä v prípadoch, ak došlo k zníženiu jej dôstojnosti či vážnosti v spoločnosti, resp. v iných prípadoch, ktoré sú z hľadiska dopadu do osobnostných práv porovnateľné s uvedenými prípadmi. Pri určení sumy nemajetkovej ujmy by zas mal všeobecný súd prihliadať na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za akých došlo k jej porušeniu. Vždy je pritom podstatná jedinečnosť prípadu a s tým spojená konkrétna intenzita zásahu a jej následky.

22.3 Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, na druhej strane však táto úvaha neznamena priestor na svojvôľu či arbitrážnosť. Príslušný súd musí

uskutočniť dokazovanie a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť, či táto ujma vznikla a ako bola závažná. Jej vznik pritom musí tvrdiť a doložiť žalobca, ktorý nesie dôkazné bremeno. Príslušné závery súdu musia byť riadne odôvodnené a musia spočívať na logických ale legitímnych faktoch. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadniť svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako, a v judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.

22.4 Uvedeným požiadavkám na odôvodnenie priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, no najmä na prijateľnosť rozsahu (výšky) odškodnenia však krajský súd neučinil zadosť. Jeho záver o nemateriálnej ujme, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, sa žiadnym spôsobom nepremietol do odôvodnenia rozhodnutia o priznanej výške. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúce sa výšky nemajetkovej ujmy je teda *prima facie* arbitrárne a zjavne neodôvodnené (*in abstracto*), a nezohľadňujúce okolnosti predmetnej veci (*in concreto*).

22.5 Rovnako tak nekorešponduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. *Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo*), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. *Flux v. Moldavsko*, *Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo*). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. *Público-Comunicacão Social, S. A. v. Portugalsko*). Napokon Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. *Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko*).

22.6 Krajský súd nerešpektoval teda všeobecný záver o nemateriálnej ujme, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, takýto záver neobstojí, je nepreskúmateľný, krajský súd nevážil satisfakciu priznanú žalobcovi ani teda z titulu zásahu do jeho základného práva ani z pohľadu jej nevyhnutnosti a primeranosti.

23. Dovolaciemu súdu nedá nepoukázať na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. III. ÚS 363/2021 zo dňa 24.2.2022, ktoré sa týkalo obdobného skutkového základu veci, totožného žalobcu, s tým, že žalovaným subjektom v tejto inej veci bol bežný občan, ktorý „sporný článok“ umiestnil na svoj blog, teda nešlo o novinára, resp. vydavateľa periodickej tlače. Dovolací súd poukazuje najmä na body 36., 37. odôvodnenia rozhodnutia: 36. „V danom prípade inkriminovaná časť článku obsahovala informácie týkajúce sa žalobcu vykonávajúceho v čase uverejnenia článku povolanie lekára na urologickom oddelení fakultnej nemocnice, t. j. u verejného poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom kritika obsiahnutá v časti sporného článku sa týkala spôsobu poskytnutia zdravotnej starostlivosti sťažovateľovi zo strany žalobcu, celkového prístupu k sťažovateľovi a spôsobu vyjadrovania žalobcu ako ošetrojúceho lekára. Aj keď v posudzovanom prípade nešlo o osobu verejného záujmu, ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že inkriminovaný článok sa netýkal intímnej sféry žalobcu, ale výkonu jeho povolania ako lekára zastávajúceho významnú spoločenskú rolu, teda sféry, ktorá je oprávnená predmetom záujmu verejnosti,“ a najmä následne na body 44. a nasledujúce predmetného rozhodnutia. Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí najmä konštatoval, že predmet sporného článku treba považovať za vec verejného záujmu.

Dovolací súd poukazuje na body 48. a 50. predmetného rozhodnutia: „Ústavný súd na základe uvedeného považoval žalovaný výrok: „Povrchne a arogantne pôsobiaci lekár napriek údajnej odbornosti nevykonával USG vyšetrenie semenníkov, dokonca ich prehmatával rukami (!).“ za hodnotiaci úsudok, ktorý nepochybne mal oporu v skutkových zisteniach okresného súdu a pre vyslovenie ktorého preto existoval dostatočný faktický základ. V tomto kontexte sa ústavnému súdu nejaví kritika žalobcu v žalovanom výroku ako urážajúca, ponížujúca, zosmiešňujúca či dokonca škandalizujúca, ako to uvádza krajský súd. Bez akéhokoľvek skutkového základu je aj záver krajského súdu v napadnutom rozsudku, podľa ktorého: „V konaní pred okresným súdom nebolo preukázané, že by žalobca pri vyšetrení žalovaného postupoval hrubo, nerešpektoval jeho intimitu a preto ani hodnotenie osoby žalobcu

žalovaným ako povrchného a arogantného nemalo vecný podklad.“

„Naproti tomu časť sporného článku «Službukonajúci lekár na Urologickom odd. miesto zisťovania anamnézy začal vyšetrenie konštatovaním: „Čo to je za sprostosť, že vás poštiepe ovad a vy máte teraz spuchnuté vajcia?“ Po mojej odpovedi, že to som riešiť neprišiel, ale, že v tele je zápal, som dlhšie chorý a mne sa v noci na dnes zväčšili a rozboleli semenníky, ma uložil na vyšetrovacie lôžko a semenníky ručne prehmatával, čo bolo veľmi nepríjemné a bolestivé. Skonštatoval že: „to sú zdravé vajcia !“ Urobil USG moč. mechúra a prostaty, prostatu vyšetřil aj digitálne (prstami cez konečník). Pýtal sa ma pritom: „že čo?“ Vravím, je to nepríjemné, prestaňte s tým. Odpoveď: „To máte zapálenú prostatu a bolesť vyžaruje do semenníkov.“ (Niečo také podľa obvodného urológa neexistuje.) Dg. záver: Prostatitis.» je vecným konštatovaním faktov, ktoré žalobca v konaní nepoprel (bod 41. nálezu). Preto neexistoval legitímny dôvod na výrok konajúceho súdu o povinnosti sťažovateľa odstrániť túto časť zverejneného článku a zdržať sa akéhokoľvek rozširovania informácií v nej obsiahnutých. Uvedené výroky okresný súd neoznačil za nepravdivé, preto záver okresného súdu (str. 40 rozsudku), že týmito výrokmi sťažovateľ zasiahol do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti, je zjavne neodôvodnený a arbitrárny.“

24. Vzhľadom na uvedené skutočnosti došlo k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu, tak ako bolo uvedené vo výroku rozhodnutia najvyššieho súdu postupom podľa § 449 ods. 1 CSP.

25. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 243/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014 a 8 Cdo 130/2015). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nespĺňalo ani dôvody jeho prípustnosti, nakoľko nešpecifikovalo konkrétnu právnu otázku a rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

26. Z dôvodov uvedených vyššie dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je procesne prípustné a dôvodné. Dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil v jeho potvrdzujúcej časti, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia postupom podľa § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

27. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.